

Sygn. akt V KO 69/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie z zażalenia **J. K.**

na postanowienie asesora Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt PR 3 Ds. [...] o odmowie wszczęcia śledztwa,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 24 października 2018 r.
wniosku Sądu Rejonowego w L., zawartego w postanowieniu
z dnia 21 sierpnia 2018 r., sygn. akt II Kp [...],
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Uzasadniając wystąpienie w trybie art. 37 k.p.k. Sąd Rejonowy w L. wskazał, że na posiedzeniu w dniu 21 sierpnia 2018 r. w przedmiocie rozpoznania zażalenia J. K. na postanowienie asesora Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 6 kwietnia 2018 r. o odmowie wszczęcia śledztwa, skarżący podniósł, że do zachowań opisanych w przedmiotowym zażaleniu, miało – jego zdaniem – dojść z udziałem m.in. sędziów Sądu Rejonowego w L., a w szczególności zaś Przewodniczącej II Wydziału Karnego – sędzi Sądu Rejonowego K.S. W tym stanie rzeczy, zdaniem występującego Sądu, celowym byłoby przekazanie sprawy z zażalenia J. K. do rozpoznania przez inny sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego jest niezasadny. Warunkiem przełamania właściwości sądu w trybie art. 37 k.p.k., a więc przekazania sprawy do rozpoznania sądowi niewłaściwemu miejscowo i w ten sposób dokonanie odstępstwa od konstytucyjnej zasady rozpatrywania spraw przez sąd właściwy (zob. art. 45 Konstytucji RP) jest wykazanie, że przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości. Do okoliczności przemawiających za przekazaniem sprawy należą sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet w istocie mylne, jakkolwiek powzięte w oparciu o racjonalne przesłanki) o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny, przez sąd właściwy. Ciężar ich przekonującego wykazania spoczywa na tym sądzie (zob. postanowienie SN z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt IV KO 14/17).

Procedowanie Sądu Rejonowego w L. w sprawie z zażalenia J. K. będzie prowadziło do kontroli prawidłowości orzeczenia niesądowego organu procesowego prowadzącego postępowanie przygotowawcze jedynie w sferze przedmiotowej, tzn. czy w ogóle opisane w zawiadomieniu zachowania można zakwalifikować jako przestępstwa, a nie na płaszczyźnie podmiotowej, obejmującej rozstrzygnięcie o odpowiedzialności karnej wskazanego w zawiadomieniu funkcjonariusza publicznego. Nie będzie więc wiązało się z merytoryczną oceną zarzutów w stosunku do konkretnej osoby i bezpośrednio nakierowane na osobę konkretnego sędziego. Należy podkreślić, że przeciwko wskazywanemu przez skarżącego sędziemu nie toczy się ani postępowanie o uchylenie immunitetu, ani postępowanie dyscyplinarne. Tego rodzaju postępowanie zresztą nie mogło zostać wszczęte, ani toczyć się, wobec braku uchwały właściwego sądu dyscyplinarnego zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej (zob. art. 181 Konstytucji RP; art. 80 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych).

W tym stanie rzeczy nie sposób obiektywnie uznać, że istnieje zagrożenie bezstronności rozpoznania sprawy przez właściwy sąd. Fakt, że J.K. wysuwa nieskonkretyzowane i do tej pory niczym niepotwierdzone zarzuty wobec Przewodniczącą II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w L. nie daje bowiem

podstaw do uznania, że wszyscy sędziowie tego Sądu nie gwarantują rzetelnego i bezstronnego rozpoznania jego zażalenia.

Z tego względu obawa Sądu występującego w trybie art. 37 k.p.k., iż rozpoznanie zażalenia zgodnie z właściwością miejscową godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości, jest zbyt daleko idąca.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.